

עפ"ת 57055/01/17 - מדינת ישראל נגד סלים בן פח'רי מרעי

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 57055-01-17 מדינת ישראל נ' מרעי
עפ"ת 974-02-17 מרעי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אילונה אריאלי
מערערת/משיבה	מדינת ישראל
נגד	
משיב/מערער	סלים בן פח'רי מרעי

פסק דין

ערעור המדינה (להלן: **המערערת**) וערעור הנאשם (להלן: **המשיב**) על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט בסאם קנדלפת) מיום 18.12.16 בתיק פ"ל 1913-12-15.

הדין בשני הערעורים אוחד.

כתב האישום וההליכים בבית המשפט קמא

נגד המשיב הוגש בבית המשפט קמא כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: **פקודת התעבורה**), נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה ונהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

על פי כתב האישום, ביום 20.10.15 נהג המשיב ברכב פרטי בכביש 754, אף שידע כי הוא פסול מלהחזיק ברישיון נהיגה, פסילה למשך חמישה חודשים אשר הוטלה עליו בהעדרו ביום 10.10.2011, וכן שעה שרישיון הנהיגה שלו פקע בשנת 2007.

ביום 17.2.2016 הודה המשיב בעובדות כתב האישום, אך טען לבטלות פסק הדין מכוחו הוטלה עליו הפסילה, בשל כך שהוא נדון בלא שזומן כדין לדיון. בהכרעת דינו של בית המשפט קמא מאותו יום, זוכה המשיב מן העבירה של נהיגה בזמן פסילה והורשע בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח.

המערערת הגישה ערעור על זיכוי המשיב מן העבירה של נהיגה בזמן פסילה וביום 28.6.16, במסגרת ערעור שנדון

עמוד 1

בפניי (עפ"ת 48161-03-16), הוריתי על ביטול הכרעת הדין ועל השבת התיק לבית המשפט קמא, תוך שנקבע כי הודאת המשיב תיוותר על כנה וכי תינתן לצדדים האפשרות להעלות מלוא טענותיהם, לרבות בעניין תוקף פסק הדין בו הוטלה על המשיב אותה פסילה.

ביום 18.12.16 ולאחר שנשמעו טענות הצדדים, הרשיע בית המשפט קמא את המשיב בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הצדדים טענו לעונש ובית המשפט קמא גזר את דינו של המשיב.

יצוין כי המשיב הגיש ערעור הן על הכרעת הדין (היינו - על הרשעתו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה) והן על העונש, אך במסגרת הדיון שהתקיים בפניי ביום 13.6.17, על פי המלצתי, חזר בו המשיב מערעורו על הכרעת הדין והותירו לעניין העונש בלבד.

גזר הדין של בית המשפט קמא

בית המשפט קמא עמד על כך שרישיונו של המשיב פקע בשנת 2007 ולא חודש מאז, בשל חובות שצבר. על הפסילה שהוטלה על המשיב בהעדרו בשנת 2011, נודע למשיב רק כארבע שנים לאחר מכן. בית המשפט קמא ציין את חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, עבירות הפוגעות בשלטון החוק ובערך של כיבוד החוק. מתחם העונש ההולם לעבירות אלה נע בין מאסר שכולו על תנאי למאסר בפועל למשך 8 חודשים, בנוסף לפסילה בפועל למשך 6 חודשים עד 3 שנים ועונשים נלווים.

באשר לגזירת דינו של המשיב, התחשב בית המשפט קמא לקולא בהודאתו ובתמורות החיוביות שחלו אצל המשיב, אשר מחזיק כיום ברישיון נהיגה תקף, לאחר שהסיר את חובותיו. עוד ניתן משקל לחלוף הזמן מאז הוטלה על המשיב הפסילה, אשר לא חושבה במשך מספר שנים בשל אי הפקדת הרישיון על ידי המשיב. לכל אלה משקל באינטרס להותיר את המשיב במעגל הנהגים המורשים. בנסיבות אלה קבע בית המשפט קמא כי מוצדק להימנע מהטלת מאסר לריצוי בפועל וכי די בתקופת פסילה מאוזנת לצד עונשים נלווים.

בסיכומי של דבר, הוטלו על המשיב העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים, פסילה בפועל של 8 חודשים (בניכוי 3 חודשי פסילה שריצה המשיב במסגרת אותו תיק) ופסילה על תנאי של חודשיים למשך שנתיים.

טענות המערער

המערער טוענת כי בית המשפט קמא לא ייחס את החומרה הראויה לעבירות בהן הורשע המשיב. מתחם העונש שקבע בית המשפט קמא הינו נמוך באופן משמעותי מן המתחם ההולם. המערער מפנה בעניין זה למספר פסקי דין בהם נקבעו בבית המשפט העליון מתחמי ענישה מחמירים יותר וטוענת כי ראוי היה לקבוע מתחם שנע בין מאסר בפועל בן חודש ל- 20 חודשי מאסר.

עוד טוענת המערערת כי היה מקום להציב את עונשו של המשיב בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם וזאת נוכח עברו הפלילי והתעבורתי, שעה שלחובתו 22 הרשעות קודמות וביניהן 3 הרשעות בנהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. רישיונו של המשיב לא היה תקף במשך 8 שנים, דבר המצביע על זלזול בחוק. גם עונש הפסילה שהוטל על המשיב חורג לקולא.

טענות המשיב

המשיב טוען כי עונש הפסילה שהוטל עליו חורג מן העונש הראוי בהתחשב בנסיבות העניין ובכלל זה העובדה שהפסילה הוטלה עליו שנים קודם לכן, בשנת 2011, וזאת בגין עבירה שביצע בשנת 2009. עוד נטען כי בגזר הדין שבמסגרתו הוטלה עליו פסילה לא סומנה המשבצת בה נכתב כי מניין הפסילה יחל ביום הפקדת הרישיון. כן היה מקום להתחשב בכך שהמשיב כבר חידש את רישיון הנהיגה שלו וחזר למוטב ולכן אין סיכוי שישוב לבצע עבירה של נהיגה ללא רישיון.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בהודעות הערעור על נספחיהן ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין ערעור המדינה להתקבל וכי דין ערעור המשיב להידחות, כמפורט להלן.

על חומרת מעשיו של המשיב אין חולק. העבירה של נהיגה בזמן פסילה הינה מן החמורות שבפקודת התעבורה ויש בביצועה כדי לסכן את הציבור וכדי לבטא זלזול מופגן בחוק (ראה: רע"פ 3878/05 יעקב בנגזי נ' מדינת ישראל, 26.5.2005).

לכך יש להוסיף, כי תוקף רישיונו של המשיב פקע כבר בשנת 2007, היינו שנים לפני ביצוע העבירה.

חומרת מעשיו של המשיב מתחדדת נוכח העובדה שכחודשיים קודם לביצוע העבירה, הגיש המשיב בקשה לביטול גזר הדין במסגרתו הוטלה עליו אותה פסילה, אך בטרם ניתנה החלטה בבקשתו זו, נתפס המשיב נוהג ברכב.

מאידך, מידת החומרה של מעשי המשיב פחותה מזו שנדונה במקרים אליהם הפנתה המערערת בטיעוניה, שכן בניגוד לאותם מקרים, לא רשומות לחובתו של המשיב הרשעות קודמות בעבירה של נהיגה בזמן פסילה (אם כי רשומות הרשעות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף) והוא לא ביצע את העבירה כאשר עונש מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו.

מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא ביחס למשיב, בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה (שלום הציבור וכיבוד החוק) ובמידת הפגיעה בהם וכן בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה, הינו אכן על הצד המקל, אך אין מדובר במתחם שגוי, ודאי לא כזה המהווה סטייה ממשית ממדיניות הענישה הראויה והמצדיק את התערבות ערכאת הערעור.

יחד עם זאת ובהצבת עונשו של המשיב בתוך המתחם, אכן יש ממש בטענת המערערת כי היה מקום להחמיר עם המשיב, לכל הפחות בעונש הפסילה שהוטל עליו, אשר הוצב בתחתית המתחם.

על כן ונוכח ההלכה הפסוקה ולפיה ערכאת הערעור איננה נוהגת למצות את מלוא חומרת העונש עם הנאשם וכן בהתחשב בכך שהמשיב כבר חידש את רישיון הנהיגה שלו וריצה את עונש הפסילה שהוטל עליו בבית המשפט קמא במלואו, הריני מורה כדלקמן:

1. ערעור המדינה מתקבל. עונש הפסילה שהוטל על המשיב יוחמר ל- 10 חודשי פסילה בפועל (בניכוי 3 חודשי הפסילה שריצה המשיב). הפקדת הרישיון תיעשה עד ליום 10.9.17.

2. ערעור המשיב נדחה.

המזכירות תמסור העתק מפסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ז, 23 יולי 2017, בהעדר הצדדים.